

JELENA ANTIĆ

CRNO
KAO
ONIKS

KNJIGA 1

Copyright © 2024, Jelena Antić
Copyright © 2024, Begen Comerc

*Za mog oca.
Tvoj plamen se možda ugasio,
ali u mom srcu,
on će zauvek goreti za tebe.*

Naravno da se to dešava u tvojoj glavi Hari, ali zašto bi pobogu to značilo da nije stvarno?

-Albus Dambldor-

*Verujem u sve dok god se ne dokaže suprotno.
Zato verujem u vile, mitove, zmajeve.
Sve to postoji, makar postojalo samo u tvojoj glavi.
Ko ima pravo da kaže, da snovi i košmari nisu stvarni,
kao što je stvarno ovo ovde i sada.*

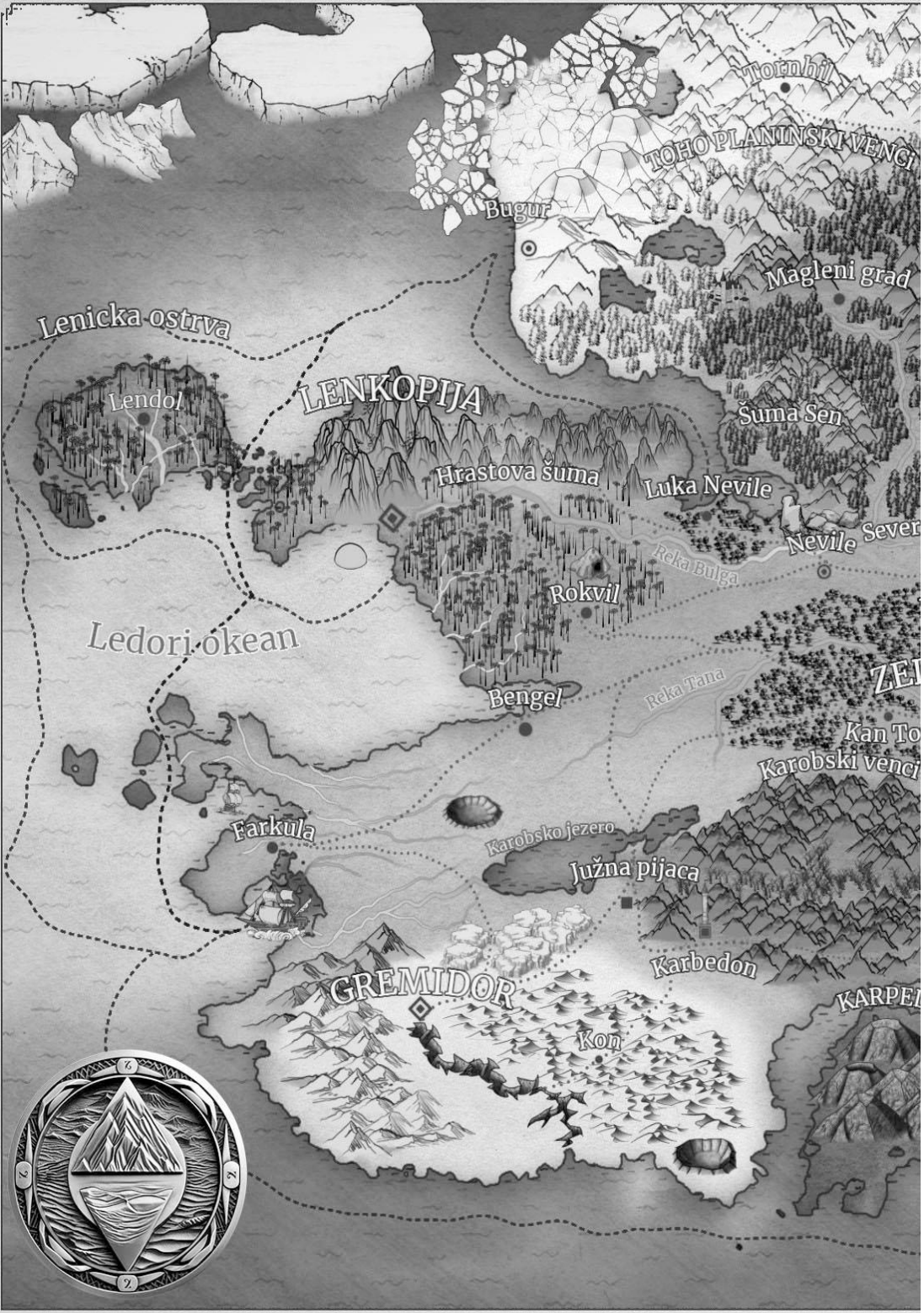
-John Adoranon-

Zaroni u mračni svet fantazije!
www.jelenaanticautor.com

*“Na pepeljastom grobu, moje braće novi dom,
nestaće moja kolenka moj Elindor.
Zatvaram oči da ne gledam mrak, zaklapam uši da ne
slušam majčin plač.
Na korak od groba na samom pragu večnog sna, neko
pruža ruku, neko pruža spas.
Tad tama se pokori ponizno svetlosti.
Sada shvatam, sada znam, Zedelmor i sa vrha i sa dna.”*

Lenicka ostrva

Lendol

LENKOPIJA

Hrastova šuma

Luka Nevile

Rokvil

Bengel

Ledori okean

Farkula

Karobsko jezero

Južna pijaca

GREMIDOR

Kon

Karbedon

KARPE

Reka Tana

Reka Bulga

TOHO PLANINSKI VENCI

Magleni grad

Suma Sen

Nevile Sever

Kan To
Karobski venci

ZERONT

Severno mora

Istočna Prašuma

Sanktorum

Rudnici soli

na pijaca

Derven

Ulgard

ZEDELMOR

Borson

Drven grad

jezero Tanau

Renska oblast

Ren

Južno more

STELARUS

ZEDELMOR CARSTVO

Alijansa Ljudi, Zargusa, Akulusa i Gremora

LEGENDA

- Prestonica Kopneni put
- Grad Vodeni put
- Selo
- Pijaca
- Zatvor
- Rudnik

0 200 400 600 800 1000

km

I

SIVO KAO ČELIK

Itan Garnet je nepomično ležao na zemlji. Zemlja je bila vlažna i lepljiva, a oštar miris trulog drveta pekao mu je nozdrve i on se iznenada probudio. Nije osećao svoje telo, oči su bile jedina stvar, koje je u tom trenutku mogao da pomeri, pa čak su i one bile teške i usnule. Svet pred njegovim očima konačno je počeo da dobija boju. *Gde sam? Šta ja tražim ovde? Jesam li mrtav, i ako jesam, kako!?* Nešto se pomerilo u njegovim rukama i on se od iznenađenja trgao. Tu u njegovom naručju nešto je ležalo, šćućureno i usnulo. *To je devojka!* Pramenovi njene crne kose slivali su se preko njegovih prstiju i ulivali se u blatnjavu reku, koju su oblaci upravo poslali. To je bila česta pojava ovde u Garnetonu.

Otkud ona tu u njegovom naručju? Da li se samo našla na pogrešnom mestu u pogrešno vreme? Ne, nije se činilo tako. Ipak, bila mu je poznata. Kapi kiše kvasile su joj obraze, a njene malene blede usne su drhtale. Bilo je veoma hladno, Itan je to sada primetio. Znao je on ko je ona, dobro je znao, ali nije mogao da poveže slike sa mislima. Prigrlio je bliže sebi, da je zagreje i onda dobro osmotrio okolinu.

Itan se nalazio na čistini. Njegove oči su se naprezale kako bi razaznale obrise okoline. Drveće trulo i oronulo, govorilo mu je da

se nalazi u nekoj šumi. U daljini planine su se vešto skrivale iza magle. Itanu je taj prizor delovao nestvarno, čak preteći. Kada je malo bolje fokusirao vid, shvatio je da ova magla nije neka sasvim obična pojava, pomerala se, slivala sa planina i stremila pravo na njega, gutajući sve pred sobom. Začulo se tiho krckanje, a zvuk koji se javio par sekundi nakon toga sledio mu je krv u žilama.

*Sindorije*¹! Zazvonilo je u njegovoj glavi i bez ikakvog upozorenja bujica sećanja se slila pravo u njegov izgubljeni um. Više nije bio na Degnumu! Ispunili su ga bes i razočarenje, mržnja i očaj. Stresao se, krv u njegovim venama je kipila, um je žudeo za osvetom i to je bilo najjače osećanje koje se ikada probudilo u njemu jače, čak, i od ljubavi. Krici iz magle su se preteći približavali, a nejasni obrisi uzdizali iz nje. Itan je znao da mora da uradi sve što je u njegovoj moći, da zaštiti devojkicu u svom naručju. Znao je u kom pravcu treba da beži. Napravio je jedan korak i kolena su ga izdala. U glavi mu je sevalo i slika pred očima je počela ponovo da se muti. Odvešće je na sigurno, štitiće je svojim životom, makar mu to bilo poslednje što će uraditi.

Obris zamka Garnetona se jasno video u daljini. Kako je Itan trčao ka njemu, postajao je sve jasniji. Izgledao je isto onako kakvog ga je pamtio. Obložen crnim kamenim pločama, kule zamka vinule su se do samog neba. Kroz velike lučne prozore isijavala je crvena svetlost, a crna puzavica nežno je grčila zidove zamka. Iako je bio daleko, Itan je mogao da vidi plodove plamene ruže kako vise sa nje. Kako se približavao zamku, šuma je postajala ređa, a put pred njim jasniji. Stopala su ga pekla i u glavi mu je kipilo. *Još samo malo, još samo malo!* I brže nego što se nadao, našao se ispred samog zamka. Izrađene od kovanog gvožđa, pred njim su se poput samih planina uzdizale Severne kapije zamka. Na

¹Sindorije su nemani Garnetona. Izdižu se iz magle. Celokupno telo im je sastavljeno od kostiju uključujući i krila. Glava im je ovalnog oblika sa rupama umesto očiju i usta. Dreka sindorija je toliko jaka da baca žrtve u agoniju. One napadaju svoje žrtve ostrim kandžama koje su toksične.

vrhu kapije crveni kamen obavijen granama od kovanog gvožđa moćno je zračio skarletnom svetlošću. Itan nikada nije bio srećniji što je stigao kući.

„Hej, ti tamo, stoji!“, uzviknu jedan od stražara. „Gde misliš da si pošao!“

„Hej, čuješ li šta te pitamo, predstavi se odmah ko si?“, nastavi drugi stražar.

Izmoren i iznemogao Itan nije mogao da dođe do daha. Teret u njegovim rukama bio je težak. Bolele su ga, i ruke, i celo telo. Još više ga je bolelo onaj teret na grudima, onaj koji će tu večno počivati. „Ja sam...“, počeo on, konačno dolazeći do daha.

„Kakva je to gungula u ovo doba noći!“, začu se neki glas, tamo sa druge strane kapije.

„Vaše visočanstvo!“, izgovoriše stražari klanjajući se prilici koja se približavala.

„Šta samo stojite tu? Otvarajte kapiju!“, gromkim glasom zapovedi kralj.

Stražari potom brzo otvoriše kapiju, glava pognutih u znak strahopoštovanja. Prisustvo kralja Doriona Garneta uterivalo je strah u ljude. Itan je to bolje znao od svih, a sada u najranjivijem momentu njegovog života, ovo prisustvo je poslednje što mu je trebalo.

„Ti, zar nisi čuo pitanja mojih stražara?“, započeo on. „Ko si ti?“

Itan nevoljno podiže svoju pognulu glavu i ukrsti pogled sa kraljem.

„Itane...“ Na Dorionovom licu Itan je čitao mnogo emocija, najpre bes i gnev, očaj, možda, čak, i mržnju. „Kako si...? Gde si...?“

Godine ljutnje i gneva su se u njemu sakupljale iz dana u dan. Držao ih je u sebi jako poput brane, i sada će puknuti i njegov gnev će progutati i potopiti sve što se nađe na njegovom putu. Onda u Itanovom naručju nešto promrda, i sve reči koje su se spremale da isteku napolje poput pobesneta reka, nestale su, isparile, a

Dorionovo lice postade belo i prazno. Gledao je čas u devojkicu čas u Itana, njegov um govorio mu je jedno, oči nešto sasvim drugo.

Nepodnošljivi krici koji su Itana pratili, čuli su se nedaleko, a bela magla gutala je tlo pod njihovim nogama. Sindorije dreknuše i baciše stražare na kolena. Krici u Itanovoj glavi su toliko glasno odjekivali da je mislio da će mu glava eksplodirati. Dorion se nije pomerio. Izvukao je svoj mač.

„Itane, odmah ulazi unutra, odmah! Stražari, za mnom!”

Itan skupi ono snage što mu je ostalo i utrča u zamak. Iza njega velika grupa stražara jurila je ka Severnoj kapiji zamka. Dok je prolazio kroz velika lučna vrata iskovana od gvožđa, Itan je video Doriona kako se bori sa sindorijama, nije ih bilo mnogo, samo dve, ali pobediti dve sindorije bilo je teško kao što bi bilo teško pobediti ceo čopor gladnih vukova. Ipak, Itan se nije brinuo, jer njegov je otac bio dostojan svoje titule.

Pročelje zamka delovalo mu je nepoznato. To su bili isti podovi, zidovi, porcelanske vaze i satenski draperi. Lampe su gorele poznatom crvenom bojom, ipak, vazduh je bio tako nepoznat hladan i vlažan. Bila je ovo čudna noć u Garnetonu, Itan će je pamtit, zauvek. Sa njegove desne strane začula se lomljava. Itan se trgnuo iz zamišljenosti. Među slomljenim parčićima vaze stajala je sredovečna žena. Na njenom licu bilo je mnogo bora, a u njenoj kosi isto tako mnogo sedih, imala je iste oči boje noći kao Itan. Protrljala ih je, ne bi li se uverila da je ne varaju. Ali on je i dalje bio tu.

„Moj dečak!”, reči su skliznule sa njenih usana i slomile se poput stakla. Potrčala je ka njemu roneći suze. Itan se okrenu ka njoj otkrivajući crnokosu devojkicu u svom naručju.

„Šta...? Ko je...? Je li ona tvoja...?”

„Jeste, majko, i treba nam doktor.”

Itan se nije tako često razboljevao, tako da su mu prostorije ambulante bile nepoznate.

„Ovamo, stavite je ovde”, reče sestra.

Itan je nesigurno pogledao. Strah mu je bio nepoznati osećaj, a u njemu se kovitlao poput bure. Devojka u njegovim rukama bila je važnija od svega na svetu, i u ovom i u onom, a osećaj odvajanja od nje budio je strah. Delovala je sigurno u njegovom naručju, ako treba držaće je ovako zauvek. Stegao je jače.

„U redu je, Itane“, uveravala ga je majka. Rukom je dodirnula njegove nesigurne ruke. „Bićemo ovde sve vreme.“

Nevoljno je spustio devojku na krevet, i nakon što ga je doktorica uverila da je sa njom sve u redu, da je samo izmorena i da joj je potreban san, Itan se malo opustio. Pažljivo je sklonio zalutale pramenove njene kose sa obraza, sagnuo se i nežno je poljubio u čelo.

„Ne brini, sigurna si“, šapnuo je u njeno uho.

„Gde je moj sin!“ Dorionov dubok glas odzvanjao je hodnicima zamka.

Došlo je krajnje vreme da se suoči sa ocem. Nikada nije zamišljao ovaj trenutak, a da jeste, njegove bi ruke tada bile upletene u ruke bele lepotice, njen osmeh bi ozario prostoriju i istopio je poput sveće, dok bi smeh dece lepršao u vazduhu. Ona bi potrčala puštajući njegove ruke i sa sobom ponele sve lepote sveta. A Dorion bi plakao i smejaio se. Raširenih ruku bi dočekaio Itana, i njegov bi zagrljaj bio dovoljan, za sve što je bilo i ono što nije. Dobro je, što ovaj trenutak Itan nikada nije zamišljao.

Još jednom se uverio da je devojka u krevetu sigurna, i potom krenuo ka pročelju zamka. Kralj Dorion Garnet stajao je na sredini prostorije. Njegova uniforma bila je umrljana krvlju. Itan je znao da ta krv pripada njegovim vitezovima, jer sindorije nisu od onih stvorenja što krvare.

„Kako se samo usuđuješ?“, započe on suzdržavajući bes. „Dao si mi svoju reč i pogazio je kao da je ništa, nestao si uprkos mojim naredbama i šta? Da bi se pojavio, posle pet punih godina! Toliko sam truda uložio u tebe, toliko sam bio ponosan na tebe, spremao sam se da ti predam svoj presto, i šta!“, sada je već vikao,

a od njegovog dubokog glasa prozori su treperili. „Šta sam dobio za sve godine koje sam uložio u tebe? Nisi ti dostojan da te nazivam svojim sinom!”

Iako je stajao ispred njega, buka i oluja koju je stvarao kralj Dorion je u Itanovom umu bila daleko. Sve što je Itan čuo bile su njegove sopstvene misli. Sada kada je konačno znao, da je devojka sigurna, prepustio se svojim demonima. Rastrgnuće ga i zadaviti, baciće ga u ponor tuge i počupati sve ono što je ostalo počupati se. Nije on bio od onih osetljivih, onih što plaču i pokazuju osećanja. Taj suzu nikada nije prolio, ni kada je prvi put pao i raskrvario koleno, ni kada se prvi put posekao učeći mačevanje, čak, ni kada je prvi put pao sa konja i ostao bez daha. Taj nije plakao čak ni kada ga je otac prvi put nazvao kukavicom, ali momak u tom hodniku više nije bio Itan. Izgubio je sve, sve što je izgradio, i sve što je voleo, i njegovo naizgled snažno srce se slomilo na milion komadića. To je bio teret koji Itan nije mogao da podnese.

Itanovo odsustvo, nije prošlo nezapaženo. Kipteći od besa Dorion zgrabi Itana za ramena i snažno ga prodrma. „Slušaš li ti uopšte mene!?”

Itan se trgnu i primeti da su mu oči vlažne, potom je spustio pogled dole na svoje šake i kapi sitne kiše proliše se na njegove dlanove. Zbunjen i slomljen Itan je prvi put zaplakao. Dozvolio je svojim kolenima da ga izdaju, srušio se na pod i zario svoje lice u šake. Njegovi hrapavi jecaji besa i tuge ispunili su prostoriju.

„Ne, ne...”, govorio je u svoje šake. „Nema je, nema je... Izgubio sam je, izgubio sam sve! Kako sam mogao da je izgubim, kako!?” Bol, tuga, razočarenje i bes smenjivali su se iz sekunde u sekund. Gledao je u svoje šake, stiskao ih u pesnice što je jače mogao i zatim počeo da udara u pod. „Ne, ne, ne...” Na njegovim zglobovima koža je pucala, a krv ljuta i vrela klizila je preko pločnika. Poslednji udarac bio je najjači, smogao je snage da njeno ime izgovori, sa pucanjem kože i njegovo srce se rascepalo i nikada više neće zaceliti.

„Amilija...“, zajecao je, gubeći sebe.

Dorion, Itanov otac, bio je zastrašujući vladar. Ljudi su ga gledali sa strahopoštovanjem i niko mu nikada nije prkosio, ali i Dorion je znao za bol, i ono što se sada odvijalo pred njegovim očima bilo je i više nego bolno. Nakon kratkog kolebanja, kleknuo je pored svog sina i stavio mu ruku na rame.

„Boli, znam“, započe on, potom napravi dugu pauzu. „Nemoj da misliš da će bol proći, vremenom ćeš naučiti da se nosiš sa njom. Ali bol Itane, bol je dobra stvar, jer bol je podsetnik da je ona bila stvarna.“

Ostao je par momenata da deli tišinu sa svojim sinom, onda je ustao i otišao, a reči izgovorene ostale su da lebde u vazduhu. Nakon nekoliko momenata Itan ih je razumeo, i to je bilo upravo ono što mu je trebalo, sedeo je u sobi sam sa svojim mislima, čekajući da mu um prihvati stvarnost.

„Želiš li da kažem posluži da ti namesti sobu?“, upita Kaina.

„Ne, hvala majko. Ostaću noćas pored nje.“

Crnokosa devojka ležala je sklupčano na krevetu. Itan je seo pored kreveta i jednostavno se divio njenoj pojavi, milovao je njene malene ruke i ljubio ih tiho, kao da joj se zahvaljuje što postoji.

„Prelepa je“, reče Kaina posmatrajući devojku sa istim oduševljenjem.

„Znam... Ona izgleda kao njena majka.“

„Onda sam sigurna da je prava lepotica.“ Itan se na to osmehnu, bolno i iskreno.

„Bila je.“

Ko zna koliko je sati prošlo od kako je Itan zaspao. Napolju je bilo mračno, ipak Itan nije znao da li je dan ili je možda noć, jer ovde u Garnetonu i dan i noć imaju istu boju. Malena šaka u njegovim rukama se konačno pomerila.

„Hej, lepotice“, reče on crnokosoj devojci. „Kako si spavala?“

„Ja...“, počeo ona zbunjeno, njene krupne oči lutale su nepoznatom prostorijom tražeći nešto poznato. „Gde smo mi?“

„Ne brini mila, sve ću ti objasniti.“

Kraljevska porodica je sedela za stolom za obedovanje, oko nje plesale su sluge, noseći srebrne poslužavnike za bogatu trpezu. Itan je kročio u prostoriju.

„Dobro jutro“, reče on, gledajući u svog oca. Crnokosa devojka se stidljivo krila iza njega, držeći ga čvrsto za ruku. Dorion ustade sa stolice, pažljivo, kao da može da je uplaši, onda stade na par koraka od nje, a srce mu je brzo lupalo i osećao se nesigurno, možda po prvi put u svom životu.

„Zdravo, lepotice, kako se zoveš?“

Ona mu uzvratila osmehom, ali se stidljivo sakri iza Itana.

„U redu je, mila“, reče on ohrabljujući je. Pogurao je nežno rukom napred i ona iskorači ispred njega. Njena pojava ostavila je sve bez daha. Koža joj je bila bela poput snega, a crna kosa talasala se nežno preko njenih mršavih ramena. Ono što je ljude u toj prostoriji najviše očaralo bile su njene oči, oči boje čelika.

„Oče, majko...“, počeo je Itan gledajući svakog ponaosob.
„Upoznajte Adoru, vašu unuku.“